

Hồi 7

Con đường tâm sư vạn gian nan

Âu Dương Thu nghe xong, ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không hiểu hỏi:

- Tiểu đệ vẫn chưa hiểu người đã bị chặt mất tứ chi ấy sao lại liên quan tới vụ án của phái Bình Giang?

- Vì theo lời gia sư nói, người ấy quả là chưa chết và còn thu nhận hai người rợ Miêu Cương để sai bảo, hai người Miêu Cương này nghe đâu đều cao đến trượng hai, sức mạnh khôn cùng và đi lại như gió.

Âu Dương Thu đột nhiên dừng lại, tung mình lao vào một lùm cỏ bên đường.

La Võng Cơ giật mình, vội vận công giới bị, tưởng là có kẻ địch rình rập, nhưng đã thấy Âu Dương Thu phi thân trở ra, tay cầm một chú thỏ béo to.

Âu Dương Thu cười hề hề nói:

- La tỷ tỷ hãy xem, con thỏ này đủ cho hai chúng ta một bữa no nê rồi, cần gì phải vào trong quán ăn?

La Võng Cơ cười:

- Thu đệ khá lắm!

Đoạn đưa mắt nhìn quanh, nói tiếp:

- Thế này vậy! Tỷ tỷ có mang theo hỏa tập, chúng ta hãy tìm một chỗ kín đáo, đốt lửa lên nướng, ăn xong rồi đi ngay, khỏi phải vào Mã Nhai trấn, vạn nhất bị tai mắt của Hải Long hội phát hiện thêm rắc rối...

Nàng vừa nói vừa dẫn trước đi vòng ra sau một gò đất, Âu Dương Thu tay cầm chú thỏ rừng theo sau.

Hai người vòng qua gò đất, trước mặt hiện ra một khoảng đất trống, cây cối thưa thớt, quả là một chỗ ẩn thân tốt.

Giữa rừng thưa có một quán cây to lớn, cành lá rậm rạp như tán dù, hai người đến dưới gốc cây, nhặt củi đốt lên nướng thỏ.

Lúc này mặt trời đã lên đến ba sào, ánh nắng chói chang, Âu Dương Thu vừa nướng thỏ vừa liếc mắt nhìn trộm La Võng Cơ đang ngồi bên đống lửa chìm trong suy tư.

Gương mặt như hoa đào của La Võng Cơ lúc này dưới ánh lửa càng thêm kiều diễm, có điều là đôi mắt phụng thoáng nhú lại, lộ vẻ lo âu Âu Dương Thu rất hiểu vị La tử tử đã để mắt xanh đến chàng, thậm chí chẳng quản hy sinh bản thân, bội phản phụ thân này hẳn là đang rất đau khổ, nàng đối với chàng ơn nghĩa nặng như núi, rồi đây biết phải báo đáp thế nào? Nhưng chàng biết, lòng chàng cũng đã nảy sinh một niềm kính yêu sâu đậm với La Võng Cơ, niềm kính yêu ấy không chỉ là cảm kích mà còn có chút mùi vị ngọt ngào và phức tạp khó thể hình dung.

Mùi vị ấy chàng đã từng nếm trải một cách mơ hồ, nhưng giờ nhớ lại thật là xa vời và khiến chàng đau lòng ghê gớm.

Ký ức cũ đã được cảm xúc mới thay thế, đó là ranh giới trong lòng Âu Dương Thu, kể từ nay tình thù ân oán đã được phân chia tách bạch trên tâm lý cũng như hành động của chàng, hình bóng ba chị em họ Lam chẳng những đã phai lạt rong lòng chàng, thậm chí chàng không còn muốn nghĩ đến nữa.

La Võng Cơ bỗng phát hiện thần thái ngơ ngẩn của Âu Dương Thu, bèn hỏi:

- Thu đệ đang suy nghĩ gì vậy? Hay là để tử tử nướng thỏ nhé!

Âu Dương Thu từ trong suy tư trở về thực tại, ngượng ngùng nói:

- Tiểu đệ... đâu có suy nghĩ gì! Tử tử đã mệt, tiểu đệ phải phục vụ cho tử mới đúng.

La Võng Cơ nghe lòng ngọt lịm, bao ưu sầu lập tức tan biến.

Nàng sâu sắc nhận thấy, tấm lòng nàng đã dành cho Âu Dương Thu không hề uổng phí, tất cả những gì nàng đã bỏ ra đều rất xứng đáng. Nàng đã có được hạnh phúc và an ủi, đó là niềm cảm thụ chưa từng có trong đời nàng.

Nghĩ đến cuộc đời nàng, thật chẳng khác nào là một làn sương mù dày đặc...

Hoạt Diêm Vương La Tu là phụ thân nàng, nhưng chỉ có trên danh nghĩa chứ không có tình cha con.

Nàng không hiểu phụ thân, càng không hiểu mình không có mẫu thân, tấm thân này từ đâu mà có? Nàng không biết phụ thân có yêu thương mình hay không, nhưng ông không bao giờ thắc mắc đến hành động của nàng.

Hai người đều có tâm sự riêng, đang lúc đắm chìm trong suy tư, chú thỏ rừng non béo đã được nướng chín, mùi thịt thơm tỏa ra nực nồng.

Âu Dương Thu dùng một cành cây khều chú thỏ đã nướng chín ra, cầm lên xé làm hai, đưa nửa phần cho La Võng Cơ, hai người bắt đầu ăn ngon lành.

Ăn xong, bao tử hai người đã no nê, tinh thần cũng phấn chấn hơn.

Âu Dương Thu đưa tay áo quệt miệng hỏi:

- Hai người rợ Miêu Cương đã được người bị chặt đứt tứ chi thu nạp rất có thể không chút liên quan gì đến cái chết của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tiểu đệ.

Đột nhiên, một tiếng nói từ trên cây vọng xuống:

- Đương nhiên là không liên quan rồi, vì nàng ta chưa nói ra một vụ bí mật khác của người bị chặt đứt tứ chi mà!

Âu Dương Thu và La Vỹ Cơ giật nảy mình đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn lên cây tìm kiếm.

- Ha ha, hai vị hãy chạy mau đi, hai con ngao khuyển của Hoạt Diêm Vương đã sắp đuổi đến đây rồi. Thật ra thì vụ bí mật khác của người bị chặt tứ chi, kẻ khác cũng chỉ biết một phần nào thôi...

Tiếng nói xa dần, sau cùng không còn nghe được nữa. Với trình độ võ công và kinh nghiệm giang hồ như La Vỹ Cơ mà không phát hiện ra tung tích của đôi phương, đủ biết khinh công của người này đã đến cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi.

Âu Dương Thu nghe tiếng nói rất quen, bèn nói:

- La tử tử có nhận ra tiếng nói này dường như là của vị lão tiên bối đã ngậm cứu giúp chúng ta đó không?

La Vỹ Cơ gật đầu:

- Không sai, chính là lão nhân ấy. Dường như là lão nhân gia ấy luôn đi theo chúng ta... Vậy là lời nói của lão nhân gia ấy không phải giả, chúng ta chạy mau.

Âu Dương Thu đã từng nếm trải sự lợi hại của hai con ngao khuyển kia rồi, giờ thấy La Vỹ Cơ hốt hoảng như vậy, dĩ nhiên biết là tình hình nghiêm trọng, nên cũng chẳng hỏi nhiều, vừa định thi triển khinh công.

Chỉ thấy La Vỹ Cơ nhặt lên một mảnh than, quệt lên lòng bàn tay rồi thoa lên mặt, gương mặt xinh đẹp như hoa liền tức trở nên đen đúa xấu xí, không nhìn kỹ, khó thể phát hiện ra là đã hóa trang.

Âu Dương Thu cười nói:

- Thuật dịch dung với nguyên liệu tại chỗ này của La tử tử thật là tuyệt diệu. La Vỹ Cơ nhoèn cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều, thật không tương xứng với gương mặt đen đúa của nàng, trông rất dị hợm, khiến Âu Dương Thu cười ngặt ngoẻo.

Hai người vừa cười vừa phóng đi, vượt qua khoảng mười dặm đường, La Vỹ Cơ bỗng quay sang Âu Dương Thu nói:

- Thu đệ, từ đây tới núi Vô Lượng ít ra cũng phải ba bốn ngày đường, nhưng vì tránh tai mắt của Hải Long hội, chúng ta phải chọn đường hẻo lánh mà đi nên mất nhiều thời gian hơn, vì rời khỏi Ngân Kiều thôn vội vã nên tử tử quên mang theo tiền bạc, nhưng trên đầu tử tử có một cây kim trâm, Thu đệ hãy mang đến Mã Nhai trấn bán đi để làm lộ phí.

Đoạn từ trên tóc rút ra một cây kim trâm, trao cho Âu Dương Thu nói tiếp:

- Theo lời gia phụ, cây kim trâm này là một bảo vật quý giá, ít nhất cũng bán được hai ba trăm lượng bạc, nếu gặp người mua biết hàng, đáng giá những mấy ngàn lượng bạc, giờ chúng ta đang cần, thôi thì bao nhiêu cũng mặc, chỉ cần bán được là tốt rồi.

Âu Dương Thu đón cây kim châm, chú mắt nhìn kỹ, chỉ thấy kim châm này dài cỡ ba tấc ba, trên khắc nhị long hí châu, hạt châu tuy cỡ hạt đậu, nhưng ánh sáng tím chói ngời, biết kim châm quý giá chính là ở hạt châu này.

Chàng khích động nói:

- La tử tử, đây quả là một bảo châm, tử tử hãy cất lấy thì hơn. Chúng ta không có lộ phí, trên đường tiêu đệ có thể xin...

La Võng Cơ tiến tới mấy bước, kiên quyết tiếp lời:

- Vậy sao được? Vàng bạc châu báu đâu sao cũng là thân ngoại vật, được không đáng mừng, mất không đáng buồn. Vả lại, hiện chúng ta đang cần. Thu đệ xem, phía trước kia chính là Mã Nhai trấn, tử tử ở đây chờ, Thu đệ đi mau đi...

Âu Dương Thu cảm động nghẹn lời:

- La tử tử tốt với tiểu đệ thế này, thật tiểu đệ chẳng biết nói sao?

La Võng Cơ xua tay, ra ý bảo chàng đi mau về sớm, còn nàng thì tung mình vào trong khu rừng bên lề đường.

Âu Dương Thu đành cầm kim châm đi về phía Mã Nhai trấn.

Kể cũng thuận lợi, chàng mang kim châm vào một tiệm cầm đồ, cầm được ba trăm lạng bạc, và dặn chủ tiệm gìn giữ cẩn thận, một ngày gần đây sẽ đích thân đến chuộc.

Đó là bởi chàng nghĩ, sau khi đến núi Vô Lượng, chỉ cần đạt được mục đích tầm sư học võ, khi xuất đạo sẽ đến lấy về, trả lại cho La Võng Cơ.

Ngờ đâu khi chàng mang bạc về đến khu rừng đã chia tay với La Võng Cơ, tìm khắp khu rừng cũng chẳng thấy La Võng Cơ đâu cả.

Lúc đầu chàng tưởng là La Võng Cơ ngủ trên cây rậm, nhưng chàng gọi đến khàn cả cổ cũng chẳng có tiếng trả lời, lúc ấy mới nhận thấy có điều không ổn, bắt giác lo lắng khôn tả.

Trong rừng yên lặng như tờ, không hề có vẻ gì khác lạ, nếu nói là La Võng Cơ đã gặp hung hiểm, với võ công của nàng chẳng thể chưa động thủ đã bị bắt, bởi trong rừng không hề có dấu vết giao chiến.

vậy nàng đã đi đâu thế nhỉ?

Chàng tìm kiếm suốt cả nửa ngày vẫn không có kết quả, sau cùng đành trở về chỗ La Võng Cơ đã tung mình vào rừng, định theo dấu chân tìm kiếm. Thế là chàng đã phát hiện một mảnh vải trắng nằm dưới một hòn đá nhỏ, bởi khi này vội vã đã không lưu ý.

Chàng nhặt mảnh vải lên xem, chỉ thấy dòng chữ bằng than viết:

“Gọi Thu đệ, vì có việc gấp không thể chờ đợi, tử tử đi đây, đừng nên tìm kiếm. Mong Thu đệ hãy tức khắc đến núi Vô Lượng.

La Võng Cơ thủ thư.” Âu Dương Thu xem xong, hệt như sấm nổ ngang tai, đầu óc xây xẩm, lòng chẳng rõ là mùi vị gì.

Việc gì mà gấp gáp thế này? Và tại sao bảo mình đừng tìm kiếm nhi? Âu Dương Thu tay cầm mảnh vải, miệng lẩm bẩm đi ra khỏi khu rừng.

chàng vốn nghĩ, chỉ cần La Võng Cơ chịu đi cùng chàng đến núi Vô Lượng, chàng tin chắc có thể thuyết phục nàng, cho dù nàng không chịu học võ công, bảo nàng cất một ngôi nhà lá trong núi để ở thì cũng có thể thường xuyên gặp nhau. Nếu như nàng thật sự yêu chàng, nàng sẽ bằng lòng.

Đó dĩ nhiên chỉ là ý nghĩ trong lòng Âu Dương Thu, chứ chưa nói ra với La Võng Cơ.

Bỗng chàng nhớ lại lời cảnh cáo của “lão tiên bô”, bèn nhận định hẳn là La Võng Cơ đã bị người của Hải Long hội bắt về, nhưng nghĩ kỹ, lại như không thể như vậy, bởi nếu người của Hải Long hội đuổi đến chắc chắn nàng không có thời gian viết chữ trên vải để lại, hơn nữa Hải Long hội cũng chẳng chịu buông tha cho chàng.

Vậy thì nàng đã đi đâu?

Âu Dương Thu tự hỏi như vậy một hồi, nghĩ là La Võng Cơ đã bảo chàng tức tốc đến núi Vô Lượng và đừng tìm kiếm nàng, hẳn là có nguyên nhân khác, nhưng lại không sao nghĩ được nguyên nhân ấy.

Sau cùng, đành phải theo lời dặn của La Võng Cơ, một mình đi về phía nam.

Vốn sống chết có nhau như chim liền cánh, giờ bỗng nhiên kẻ đồng người tây, Âu Dương Thu cô đơn phóng đi, nỗi khổ sở và buồn tẻ trong lòng nào ai biết? Và biết bày tỏ cùng ai?

Chàng ngày đi đêm nghỉ, hai ngày liền không có việc gì xảy ra. Sáng sớm ngày thứ ba, chàng đến một nơi có tên là Kê Lung (chuồng gà) vượt qua sông Lan Thương. Sau khi hỏi thăm, mới biết hãy còn cách núi Vô Lượng một phần ba lộ trình, khoảng một ngày rưỡi nữa mới đến.

Âu Dương Thu nóng lòng cầu sư học nghệ, gặp người là hỏi, không vào tiệm quán ăn uống, chỉ mua chút gì đó ăn tạm rồi lại đi tiếp.

Chiều tối, một quan ải xa xa hiện ra trong tầm mắt, hai bên núi cao Chót vót, hết sức hiểm trở.

Âu Dương Thu đi đến cửa ải, cửa thành đã đóng chặt, bên ngoài vắng ngắt, nhìn hồi lâu không một bóng người, nhưng trên tường thành đao kiếm sáng ngời, binh lính đầy rẫy, sát cơ trùng trùng.

Dưới ánh nắng chiều tà, ba chữ “an Định Quan” to lớn trên cổng thành vẫn trông thấy rất rõ.

Hiện nay đang lúc thái bình thịnh đế, vậy mà an Định quan lại canh phòng nghiêm ngặt như là đại địch sắp tấn công thế này, chẳng phải chuyện lạ ư?

Âu Dương Thu sau khi quan sát tình thế, nhận thấy muốn vượt qua quan ải này chỉ có hai con đường, một là vượt núi mà qua, nhưng thế núi quá hiểm trở, không quen thuộc đường lối, đâu phải chuyện dễ? Hai là phóng lên tường thành, điều này không khó,

nhưng nếu không muốn kinh động đến binh lính giữ thành, sinh chuyện rắc rối thì lại chẳng dễ dàng.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng quyết định vượt qua tường thành, vạn nhất bị binh lính phát giác, đành phải bằng vào khinh công nhanh chóng thoát thân, vậy dễ dàng hơn trèo qua núi cao nhiều. Thế là, chàng bèn tìm một chỗ kín đáo nghỉ dưỡng thần, đợi đến canh hai hẵng hành động.

Lát sau, ánh trăng đã lên đến đầu thành, ánh bạc phủ đầy mặt đất, trong thành vang lên tiếng trống canh liên hồi, chỉ biết phòng thủ nghiêm ngặt dường nào.

Âu Dương Thu đang suy nghĩ tìm cách vào thành mà không gây xung đột với binh lính, bỗng nghe trong thành vang lên tiếng la hét dậy trời.

Chàng liền động tâm thầm nhủ:

- sao mình không nhân lúc trong thành hỗn loạn nhanh chóng vượt qua?

Đoạn vừa định tung mình đến gần tường thành, bỗng thấy binh lính trên tường thành nhón nháo, tiếng la hét vang dậy, chàng lại thụt trở xuống, chờ xem diễn biến.

Ngay khi ấy, chỉ thấy trên tường thành xuất hiện hai bóng người khổng lồ, so với tường thành còn cao hơn ba bốn thước.

Dưới ánh trăng sáng, Âu Dương Thu nhìn thấy rất rõ hai người khổng lồ ấy, chỉ thấy họ đầu to như chiếc đầu, tóc dài phủ vai, đầu chụp vòng vàng, mắt lộ mũi sù, miệng to răng nhe, mày rậm mắt tím, tướng mạo hết sức hung tợn.

Hai người khổng lồ ấy dường như đều có cặp một vật nặng dưới nách trái, chỉ với một cánh tay không đương cự với làn sóng binh lính.

Họ dường như không sợ đao kiếm, chỉ nghe một hồi tiếng binh khí chạm nhau và văng bay tứ tung, sau đó là tiếng rú thảm liên hồi, bóng người văng bay, có kẻ bị ném lên không, rơi xuống liều bạt, có kẻ bị ném ra ngoài thành, vỡ đầu nứt sọ, thật thê thảm tột cùng.

Chừng một khắc sau, binh lính trên thành như đã chết rất nhiều, số còn lại không dám tiến tới nữa.

Hai người khổng lồ cùng cất tiếng hú vang như quỷ gào, hồi âm vang vọng núi rừng, nghe thật khủng khiếp.

Trong tiếng hú chưa dứt, hai người khổng lồ đã từ trên tường thành tung mình lên, phóng xuống bên ngoài thành, mang theo kinh phong ào ào.

Âu Dương Thu thấy vậy bất giác thè lưỡi, vội rút người vào. Nhưng hai người khổng lồ như đã phát hiện ra chàng, phóng ngay xuống chỗ chàng đang ẩn nấp.

Trong tình huống này, Âu Dương Thu đã không thể tung mình lên tránh, cũng chẳng dám ra tay khách cự, thật khiến chàng ớn lạnh cả người.

Hệt như trời long đất lở, Âu Dương Thu bị cát đất văng đầy đầu mặt, mắt hoa tai ù, đã bị một người khổng lồ giẫm ngay lên lưng.

Chàng đưa tay dụi mắt, ngược mặt lên, bàng hoàng thầm nhủ:

- Vì sao y lại bất động thế này?

Ngay lập tức, một bàn tay to lớn đầy lông lá nắm lấy tay Âu Dương Thu đưa lên không.

Âu Dương Thu như sợ đến mức tê dại, bị người khổng lồ nắm lấy trong tay, hai mắt trở to nhìn vào gương mặt ghê rợn của đối phương.

Người khổng lồ đưa mắt nhìn Âu Dương Thu trong tay, toát miệng nhe răng, như là cầm trong tay một con búp bê vậy.

Lúc này trên tường thành lại la hét âm ỉ, tên như mưa bắc bắn vào hai người khổng lồ.

Người khổng lồ khác một tay vung nhanh, cuồng phong dậy lên như chớp xoáy, mưa tên lá tả rơi xuống, nhưng một làn mớ tên khác lại bay đến.

Âu Dương Thu bưng tỉnh bởi tiếng la hét, nhận thấy hoàn cảnh của mình lúc này thật là nguy hiểm, nhưng bị người khổng lồ nắm trong tay, biết làm sao đây?

Bỗng, người khổng lồ nắm giữ Âu Dương Thu cất tiếng hú vang, cánh tay dài vung mạnh, dùng chàng làm binh khí ném thẳng vào làn mưa tên.

Âu Dương Thu người bay đi như một ó a bay, mắt thấy tên nhọn rợp trời bay đến, bất giác hồn phi phách tán. Nhưng lạ thay, chàng bị người khổng lồ ném bay qua khỏi tường thành, rơi thẳng vào trong thành, nhưng người không hề bị trúng một mũi tên nào cả.

Chờ khi đà ném yếu dần, chàng dang hai tay ra với thế Nhạn Lạc Bình Sa nhẹ nhàng hạ xuống trên mái một ngôi nhà to.

Đó là một màn hữu kinh vô hiểm, Âu Dương Thu thật không sao ngờ được là mình lại gặp hung hóa kiết, người khổng lồ đã giúp chàng dễ dàng vào được trong thành.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, thấy không có binh sĩ đuổi theo, liền tức vận công đề khí, phóng đi trên mái nhà như một làn khói nhẹ.

Phía này tuy không bị cản trở, nhưng khi sắp đến mặt kia cửa thành, chàng đã bị binh lính phát giác, tưởng chàng là đạo tặc, sau một hồi truy sát cũng khiến chàng phí khá nhiều sức lực mới qua khỏi thành, theo đường cái quan phóng đi về phía nam.

Lúc này trăng sáng vắng vặc, bốn bề vang lên tiếng côn trùng, thỉnh thoảng lại vọng đến vài tiếng vượn hú sói tru, càng tăng thêm vẻ tiêu điều và ghê rợn của đêm đen.

Âu Dương Thu sau một hồi hết tốc lực phóng đi, quay đầu lại nhìn, phía sau không có người đuổi theo, bèn thả chậm bước.

Lúc này, đầu óc chàng mới có được chút nhàn rỗi, nhớ lại gương mặt ghê rợn của người khổng lồ kia, lòng vẫn còn cảm thấy hãi hùng.

Âu Dương Thu đã chứng kiến tận mắt sự hung tàn của người khổng lồ, nhưng không hiểu nổi vì sao y chẳng những không làm hại chàng mà còn giúp chàng vượt qua tường thành?

Hai người khổng lồ rõ ràng đều có cấp dưới nách một người áo xanh, Âu Dương Thu tuy trong lúc kinh hoàng chưa nhìn rõ mặt hai người ấy, nhưng qua vóc dáng chàng có thể khẳng định đó là hai người đàn ông khỏe mạnh.

Qua vóc dáng và màu sắc y phục của hai người khổng lồ này, hiển nhiên họ cũng chính là hai người khổng lồ mà chàng đã gặp tại Mã Lộ trại và tại hạp cốc lúc đi cùng La Vồng Cơ.

Trong ba lần gặp, hai đều thấy họ bắt người, họ có dụng ý gì? Chẳng lẽ họ chính là hai người rợ Miêu Cương, thủ hạ của vị tiên bối đã bị chặt tứ chi hồi ba mươi năm trước ư?

Âu Dương Thu vừa đi vừa nghĩ ngợi, từ hiện tại trở về đến đêm mưa gió nhà bị thảm sát, bao dĩ vãng lần lượt hiện lên trong đầu.

Trong số có một điều kỳ lạ mà Âu Dương Thu không nghĩ đến, đó là Thái Hu thượng nhân là người võ công cao nhất thiên hạ do Thiết Bộc thần y nói ra, và chỉ mỗi mình chàng nghe, có sao lão nhân quái dị trên Nhị Hải lại biết mà dùng bốn câu thơ chỉ điểm chàng?

Giá mà chàng nghĩ đến điều ấy, hẳn càng lầy làm lạ hơn, nhưng dẫu sao chàng cũng còn quá nhỏ tuổi, nên đã bỏ qua điều quan trọng then chốt đó.

Âu Dương Thu một mình đi dưới trăng đêm, tổng kết lại tất cả những gì đã gặp trong mấy tháng qua, nhận thấy toàn là chuyện ly kỳ quái lạ, thần bí khôn lường.

Trong những tao ngộ ấy, chàng hết sức cảm kích Thiết Bộc thần y, lão nhân trên Nhị Hải và La Vồng Cơ, hết sức căm thù Thiết Trúc tự, Hải Long hội và các đại môn phái.

sau cùng, chàng đã kết luận và hạ quyết tâm là có ân phải báo, có thù phải đòi.

- Đúng, bậc đại trượng phu là phải ân oán phân minh, Âu Dương Thu này tuyệt đối không thể hàm hồ!

Âu Dương Thu sau khi tự nói ra câu ấy một mình, như đã trút hết bao nỗi băn khoăn trong lòng, tinh thần trở nên phấn chấn, lại phóng nhanh đi tiếp về núi Vô Lượng.

Khi sắp đến chân núi Vô Lượng, trước mặt hiện ra một con sông rộng mười mấy trượng, nước tuy chảy xiết, nhưng với khinh công trên nước của Âu Dương Thu đã thử biết ở Nhị Hải, muốn vượt qua con sông này dĩ nhiên chẳng có gì là khó.

Nhưng ngay khi chàng vừa phóng đi trên mặt sông, bỗng từ trên thượng lưu trôi xuống một chiếc bè nhỏ bé chỉ cỡ chiếc chậu, chiếc bè ấy trôi đi rất nhanh, thoáng chốc đã đến trước mặt chàng, xoay mấy vòng rồi đứng yên bất động.

Âu Dương Thu hết sức kinh ngạc, cúi nhìn trên bè, chỉ thấy một lão nhân áo gai mặt mày xanh xao đang nằm ngủ say sưa.

Theo tải trọng của chiếc bè nhỏ ấy, cho dù lão nhân nhẹ đến mấy cũng không chịu nổi, đồng thời chiếc bè tuy được kết bằng những thanh gỗ nhỏ, nhưng nước không hề lọt qua.

Âu Dương Thu tuổi trẻ hiếu kỳ, bèn đưa tay lắc lắc chiếc bè, định gọi lão nhân thức dậy để hỏi lai lịch.

Lão nhân bị chàng lay tỉnh, nhưng trố to mắt thờ thần nhìn chàng, không nói một lời.

Âu Dương Thu đành phải với lễ hậu sinh vòng tay xá dài, nhưng chàng chưa kịp lên tiếng, lão nhân đã lắc đầu, thờ dài cảm khái nói:

- Thật hiếm có, chẳng ngờ trên đời này lại có người công phu trên nước cao hơn lão phu, xem ra lão phu vẫn không sao xuất đầu lộ diện rồi.

Dứt lời, chiếc bè gỗ lại xuôi dòng trôi nhanh đi.

Âu Dương Thu vội tung mình phóng đi trên mặt nước đuổi theo, nắm lấy bè giữ lại hỏi:

- Xin lão tiên bối thương tánh cao danh?

Lão nhân áo gai không đáp lời mà hỏi ngược lại:

- Cậu bé, công phu trên nước của ngươi tuy cao hơn lão phu, nhưng dẫu sao lão phu cũng lớn hơn ngươi rất nhiều, sao ngươi không báo ra danh tánh của mình trước mà lại hỏi lão phu trước, thật không biết lễ phép.

Âu Dương Thu nóng mặt, vội nói:

- Vãn bối là Âu Dương Thu.

Lão nhân áo gai bỗng mắt rực tinh quang, chú mắt nhìn Âu Dương Thu một hồi, đoạn thờ dài nói:

- Tên của ngươi cũng khá dễ nghe, nhưng tên họ thì là bất thường...

Bỗng ngưng lời, lắc đầu bỏ dỡ câu nói.

Âu Dương Thu vội hỏi:

- Lão tiên bối nói vậy nghĩa là sao?

- Không có nghĩa sao cả...

Lão nhân áo gai trầm ngâm một hồi, bỗng hỏi:

- Ngươi đã là người trong võ lâm, chả lẽ lại không biết vụ thảm án chân động võ lâm đã xảy ra tại Hàn Mai bảo gần đây sao?

- Vâng, tại hạ có biết.

- Vậy hẳn ngươi cũng biết bảo chủ Hàn Mai bảo họ gì chứ?

- Vâng, ông ấy họ Âu Dương.

- Vậy thì đúng rồi. ông ấy họ âu Dương, người cũng họ âu Dương, ông ấy cả nhà thăm tử, mà trên mặt người lại có nhiều vết sẹo như vậy, hẳn là cũng có một cảnh ngộ bi thảm, đó chẳng phải họ âu Dương bất thường là gì?

Âu Dương Thu nghe lão nhân nhắc đến quá khứ thương đau, bất giác hai mắt đỏ hoe, cơ hồ rơi lệ.

Lão nhân áo gai thấy chàng thương cảm lặng thinh, bỗng lại hỏi:

- Người có biết ai đã sát hại cả nhà Nhất Tiển Thần Tiên âu Dương Hàn hay không?

Âu Dương Thu động tâm liền hỏi:

- Văn bối không biết, lão tiên bối có thể cho biết chăng?

Lão nhân áo gai thở dài thậm thọt:

- Âu Dương Hàn cả đời hiệp nghĩa, thật chẳng ngờ sau khi lui ẩn lại gặp thảm họa như vậy. Người cùng họ với ông ấy, trăm năm trước vốn là một nhà, dĩ nhiên phải chủ trì chính nghĩa báo thù cho ông ấy.

Vì vậy, lão phu có thể cho người biết, nghe đâu chính là người của các đại môn phái đã liên kết sát hại cả nhà âu Dương Hàn.

- Lão tiên bối nói thật chứ?

- Lão phu già từng tuổi này, lẽ nào lại nói đùa? Tuy nhiên, võ công người cao đến mấy cũng khó thể đối địch với các đại danh môn chính phái võ lâm...

- Văn bối hiện đang tìm kiếm danh sư học luyện tuyệt kỹ.

- Tìm ai vậy?

- Thái Hư thượng nhân trên núi Vô Lượng, nghe đâu lão nhân gia ấy là người võ công cao nhất trên đời này.

- Ai nói với người vậy?

Âu Dương Thu suyết đã nói ra tên Thiết Bốc thần y, nhưng sợ lời dặn của Thiết Bốc thần y, nên lắc đầu nói:

- Không ai nói với văn bối cả, văn bối tự biết đấy thôi.

Lão nhân áo gai ngẫm nghĩ chốc lát, lại hỏi:

- Với tuổi tác của người, kinh công trên nước chắc chắn không phải do khổ luyện mà nên, người đã từng có kỳ ngộ gì phải không?

Âu Dương Thu đang thắc mắc dị công của mình chẳng biết do đâu mà có, giờ nghe lão nhân này nói mới vỡ lẽ, thàn nhủ:

- Nếu mình không phải nhờ tẩm máu giao long ngàn năm thì là nhờ ăn Chu Quả, nhưng hai kỳ ngộ ấy đều không thể tiết lộ với người khác, nên bèn nói:

- Công phu trên nước của văn bối có được là nhờ bẩm sinh, không hề có kỳ ngộ gì, xin hỏi lão tiên bối có biết Thái Hư thượng nhân ở đâu trên núi Vô Lượng không vậy?

Lão nhân áo gai bỗng lộ vẻ vui mừng, - Thái Hư thượng nhân tiềm tu trên đỉnh Vô Cực Phong, người phải ném trái khổ sở tột cùng thì mới có thể trở thành người kiệt xuất. Trong khi nói, bè gỗ lại vọt mạnh tới, thoát khỏi tay Âu Dương Thu, xoay mấy vòng rồi nhanh chóng chìm xuống nước.

Âu Dương Thu ngẩn người, đã biết chỗ ở của Thái Hư thượng nhân, Cũng chẳng cần biết danh tánh của lão nhân, tức tốc vượt qua sông, vào sâu trong núi, phát hiện trên vách một ngọn núi cao chót vót có khắc ba chữ Vô Cực Phong, bèn trèo lên ngay.

Chàng trèo suốt nửa ngày trời, đến lúc chiều tối, thời tiết bỗng thay đổi, mưa rơi lất phất, đá núi trơn trượt, nhưng chàng vẫn tiếp tục trèo, sau cùng bởi trời quá âm u, chàng đã xảy tay rơi xuống.

Chàng hôn phi phách tán, ngỡ là chết chắc, nào ngờ đang rơi xuống, bỗng được một ngọn tùng bách từ vách núi mọc ra cản lại.

Âu Dương Thu chết đi sống lại, sức lực đã cạn kiệt, bèn nằm trên cây tùng ngủ một giấc.

Lúc này, Âu Dương Thu lại trèo lên tiếp, lần này chàng đã cẩn thận hơn.

Chàng lớn lên trong thâm sơn, dầu sao cũng có chút kinh nghiệm leo núi, khi lên đến giữa chừng, chàng chỉ ngược nhìn lên chứ không cúi nhìn xuống, bởi nhìn xuống sẽ gây cảm giác khiếp sợ, rất dễ bị rơi xuống.

Câu “phải ném trái khổ sở tột cùng thì mới trở thành người kiệt xuất” của lão nhân áo gai đã giúp cho Âu Dương Thu sức mạnh khôn cùng, mỗi khi cảm thấy kiệt sức, chàng lại lập đi lập lại câu ấy, thế là sức mạnh lại tăng lên.

Cứ thế chàng đã trèo suốt cả ngày, dưới ánh chiều tà, ngược nhìn lên đỉnh núi, hãy còn cách rất xa.

Mây trắng từ trên đầu di chuyển xuống dưới chân, vách núi càng lúc càng trơn trượt, và vật bám mỗi lúc một ít hơn.

Y phục của chàng lúc này đã rách bươm, khắp người đầy vết xước, chỗ đi qua đều để lại vết máu.

Thế nhưng, Âu Dương Thu như đã quên mất sự đau đớn của thân thể, bởi trong lòng chàng có một niềm tin vững mạnh, chàng phải Chịu được sự giày vò mà kẻ khác không chịu nổi thì mới thể hiện được tầm lòng chân thành của mình, như vậy Thái Hư thượng nhân mới chịu thu nhận chàng làm đồ đệ, truyền thụ võ công cao tuyệt cho chàng.

Nhưng vách núi dần cheo leo đến mức không thể nào trèo lên tiếp được nữa và thật không may, một mỏm đá nhô ra hơn trượng đã cản ngay trên đầu chàng.

Âu Dương Thu định di chuyển sang bên, tránh qua mỏm đá ấy, nhưng vách núi hai bên đều trơn trượt đến mức không thể bám tay vào.

Lúc này, chàng chân đặt trên một lồi nhỏ, hai tay bám vào một cây nhỏ cỡ ngón tay cái, người đứng thẳng, lên xuống cũng không được, thật là tiến thoái lưỡng nan. Thời

gian lâu, ngọn cây to cỡ ngón tay không chịu nổi thể trọng của Âu Dương Thu, phát ra tiếng lách rắc, mắt thấy đã sắp gãy hoặc bị tróc gốc.

Một dự cảm chằng lạnh dâng lên trong lòng Âu Dương Thu, bất gi ác thâm nhủ:

- Chả lẽ lão nhân áo gai nói không sai, cái họ Âu Dương quả thật bất tường hay sao?

Nước mắt chàng tuôn trào, toàn thân run rẩy, bỗng “rắc” một tiếng, cây nhỏ trong tay quả nhiên đã gãy.

- Phụ thân...

Âu Dương Thu kinh hoàng thét lên, hai tay mất chỗ bám vịn, người liền ngã bật ra.

Ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng từ trên mõm đá bay xuống một vật, bản năng sinh tồn khiến Âu Dương Thu hai chân chòì mạnh, người vọt lên mấy thước, cổ sức vung tay chộp.

Có lẽ cuộc đời không có con đường cùng, có lẽ trong võ lâm phải có một trận hào kiếp, Âu Dương Thu đang bên bờ cõi chết đã nắm được một sợi dây sự sống, người lơ lửng trên không, trong tay nắm chặt một sợi dây leo từ trên thòng xuống.

Sợi dây leo ấy chính là từ trên mõm đá thòng xuống, khi Âu Dương Thu vừa nắm lấy, dây leo liền từ từ kéo lên, hết như cá bị mắc câu.

Khi chàng hai chân chạm đất, phát hiện đã lên đến đỉnh núi, đưa mắt nhìn theo sợi dây leo trong tay, cảnh tượng diễn ra trước mắt lại khiến chàng bất giác sững sờ.

Đầu kia dây leo thì ra đang nằm trong tay một thiếu nữ áo lục, dáng người mảnh mai và tóc dài phủ vai, nhưng lúc nàng thiếu nữ áo lục ấy đang quay lưng về phía Âu Dương Thu, ngồi ngay ngắn trên một phiến đá xanh nên không nhìn thấy diện mạo, nhưng qua thân hình mảnh mai của nàng, hẳn là một giai nhân tuyệt sắc.

Âu Dương Thu không cần suy nghĩ cũng biết thiếu nữ áo lục này chính là người đã cứu mạng mình, đồng thời nàng ta có mặt trên Vô Cực Phong, hẳn không phải là người bình phàm. Hơn nữa, người ta đã Có ơn cứu mạng mình, mình phải ngỏ lời cảm tạ mới đúng.

Thế là, Âu Dương Thu sải bước đi đến phía sau thiếu nữ áo lục, còn cách hơn trượng đã quỳ sụp xuống, dập đầu lạy ba lạy và nói:

- Đa tạ đại ân cứu mạng của cô nương, xin nhận Âu Dương Thu ba Chàng quỳ lạy hồi lâu vẫn không thấy thiếu nữ áo lục có phản ứng gì, hết sức lấy làm lạ thâm nhủ:

- Hay là nàng ta chưa nghe, nếu không...

Đang cúi người suy nghĩ, bỗng nghe vang lên tiếng cười khúc khích, nhưng chàng không dám ngừng đầu lên nhìn, bởi chàng biết rất nhiều kỳ nhân trong võ lâm không kể nam nữ thường có tính quái đản, vạ nhất khiến cho vị cứu tinh này tức giận, có thể hậu quả sẽ vô cùng tệ hại.

Tiếng cười vừa ngưng, Âu Dương Thu liền nghe tiếng y phục phát gió vang lên bên tai, chưa kịp phản ứng đã bị người nắm lấy cổ áo nhẹ nhàng xách lên.

Chàng nghiêng mặt nhìn, bắt giác kêu lên “á” một tiếng, vội nhắm mắt lại, tim đập dữ dội, toàn thân run rẩy toát mồ hôi lạnh.

Thì ra người xách chàng lên chính là thiếu nữ áo lục đã cứu chàng, lúc này chàng đã thấy rõ diện mạo của nàng ta, đó là một gương mặt khác với sự tưởng tượng của chàng.

Chỉ thấy nàng ta mày vàng mắt đỏ, mũi gãy miệng to, cằm nhọn và mặt đầy lông vàng, nào phải một mỹ nhân tuyệt sắc, rõ ràng là một bộ mặt vượn.

Âu Dương Thu cố sức vùng vẫy, nhưng thiếu nữ áo lục sức mạnh ghê gớm, như ung bắt gà xách lấy chàng phóng đi như bay.

Chừng thời gian sau một tuần trà, thiếu nữ áo lục xách Âu Dương Thu đi vào một sơn động rất rộng, bên trong đèn nến sáng choang, trần thiết trang nhã, cầm kỳ thi họa đủ cả.

Âu Dương Thu bị bỏ xuống trước mặt một chiếc vân sán, thiếu nữ áo lục quay người bỏ đi ngay. Chàng ngược mắt nhìn, chỉ thấy trên vân sán là một lão nhân râu tóc bạc phơ mặc áo bào tím có hình bát quái, mặt xanh xao nhưng mắt từ mày thọ, như không hề hay biết sự có mặt của Âu Dương Thu.

Những sự đã xảy ra trong thời gian ngắn ngủi vừa qua đã khiến cho Âu Dương Thu như vừa trải qua một giấc chiêm bao, chàng chẳng rõ hiện mình đang ở đâu? Quái nữ áo lục kia đã đi đâu rồi? Vị lão nhân đạo phực này là ai?

Bao nhiêu nghi vấn khiến Âu Dương Thu đứng thừ ra trước vân sán cả buổi trời, nhưng lão nhân áo tím hệt như lão tăng đang nhập định, không hề hay biết có chàng hiện diện.

Âu Dương Thu thông minh hơn người, thấy lão nhân này tiên phong đạo cốt, nghĩ rất có thể chính là Thái Hư thượng nhân mà Thiết Bốc thần y đã nói, nếu quả vậy thì tâm nguyện của chàng kể như đã hoàn thành được nửa rồi.

Nghĩ vậy, bắt giác lòng mừng khôn xiết, bèn vội quỳ xuống trước vân sán, không đứng lên nữa.

Quái nữ áo lục không thấy quay lại, Âu Dương Thu quỳ đến hai đầu gối đau nhức khôn tả, nhưng lão nhân áo tím vẫn không hề chớp mắt.

Âu Dương Thu thật kiên nhẫn, hai chân tê dại, đã dần dần mất hết cảm giác, nhưng vẫn quỳ, suốt không lên tiếng mà cũng chẳng động đậy anh ban mai soi vào sơn động, lửa nến đã mất đi ánh sáng bốn có, đã qua ngày hôm sau rồi.

Âu Dương Thu ban ngày leo núi vốn đã mệt nhoài, lại quỳ suốt đêm, sự đau đớn của vết thương da thịt không kể, sự dằn vặt của cơn đói thật khó chịu nổi, sau cùng chàng không còn chịu đựng nổi nữa, bủn rủn ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Khi chàng tỉnh lại, ánh nến trong động lại sáng choang, trời đã tối, nhưng chàng đã thấy toàn thân thư thái, thương thế khắp người đã lành, và không còn thấy đói nữa.

Quái nữ áo lục chẳng rõ đã trở về bên Âu Dương Thu từ lúc nào, chỉ thấy đang nhìn chàng toét miệng cười, lão nhân áo tím vẫn yên lặng ngồi xếp bằng trên vân sán.

Âu Dương Thu lúc này chẳng những không cảm thấy quái nữ áo lục đáng sợ, trái lại còn nảy sinh thiện cảm với nàng ta, bởi vì chàng biết hẳn là trong lúc mình hôn mê, quái nữ áo lục đã đắp thuốc chữa thương cho chàng, nếu không, thương thế khắp người chẳng thể lành lặn nhanh chóng đến vậy.

Quái nữ áo lục chỉ nhìn Âu Dương Thu toét miệng cười, chẳng nói chẳng rằng gì cả.

Ngay khi ấy, lão nhân áo tím bỗng hé mở mắt, chiếu thân quang sáng ngời, cất tiếng hỏi:

- Người quỳ đó có phải là Âu Dương Thu không?

Âu Dương Thu đang lúc thờ thần, bỗng nghe lão nhân hỏi tên mình, vội dập đầu lạy nói:

- Vãn bối chính là Âu Dương Thu!

- Âu Dương Thu ngươi chẳng quản sống chết trèo cao lên Vô Cực Phong với mục đích gì?

Lúc hỏi, hai mắt lão nhân tinh quang rực chiếu, như muốn xuyên thấu lục phủ ngũ tạng Âu Dương Thu.

Âu Dương Thu ngạc nhiên đến tột cùng, lão nhân áo tím chẳng những biết danh tánh chàng mà còn như đoán ra được đa phần tâm sự Của chàng, bèn mắt rườm lệ, dập đầu lạy tạ nói:

- Vãn bối thân mang huyết hải thâm cừ, định đến Vô Cực Phong bái sư học nghệ, nhưng chẳng hay lão tiên bối...

Lão nhân áo tím tiếp lời:

- Bàn đạo là Thái Hư, chẳng hay người mà ngươi cần tìm là ai.

Âu Dương Thu mừng rỡ, khích động, giọng run run nói:

- Người vãn bối định tìm chính là tiên bối, vãn bối định bái lão tiên bối làm sư phụ, van xin lão tiên bối thu nhận.

Thái Hư thượng nhân bỗng quát to:

- Ai đã cho ngươi biết?

Âu Dương Thu thấy vậy, đầu dám nói là do Thiết Bốc thần y chỉ điểm, bèn bậm bụng nói dối:

- Lão tiên bối là người võ công cao nhất hiện nay, vãn bối mộ danh tìm đến, không hề có ai chỉ điểm.

Thái Hư thượng nhân nhắm mắt ngẫm nghĩ một hồi, bỗng buông tiếng thở dài lẩm bẩm:

- Những nhân vật đời trước trong võ lâm đều biết bàn đạo trên đỉnh Nga My hồi ba mươi năm trước, sao lại có người biết bàn đạo còn sống trên đời? ôi... thôi đành chịu vậy,

ngươi đã lên được Vô Cực Phong, bản đạo bằng lòng thu nhận ngươi làm đồ đệ, có lẽ trận hào kiếp võ lâm trong tương lai là do ý trời an bài.

Thái Hư thượng nhân nói đến đó, trầm ngâm chốc lát, như đã quyết định một điều gì trọng đại, quay sang thiếu nữ áo lục nói:

- Tiểu Thúy, ngươi tuy đã theo ta học võ hơn một năm, nhưng ta chưa thu nhận ngươi làm đồ đệ, đó là điều lệ của Tàn Khuyết Môn, thu đồ đệ phải là một nam một nữ, và phải là người tàn khuyết, hai ngươi tuy không tàn khuyết tứ chi, nhưng...

Thái Hư thượng nhân đưa mắt nhìn vào mặt hai người, như không muốn nói ra khuyết tật của họ, nói tiếp:

- Nhưng các ngươi cũng kể được là phù hợp với điều lệ của môn phái, vậy hôm nay hai ngươi hãy làm lễ bái sư đi.

Âu Dương Thu nghe vậy, vừa lấy làm lạ vừa vui mừng khôn xiết, thầm nhủ:

- Nếu không nhờ mặt mình có vết sẹo đao thì hôm nay thật khó mà đạt được nguyện vọng bái sư học nghệ.

Quái nữ áo lục cũng hết sức vui mừng, vội quỳ xuống trước mặt Thái Hư thượng nhân, cùng Âu Dương Thu dập đầu lạy ba lạy.

Thái Hư thượng nhân bỗng ngửa mặt cười vang, khiến thạch động rung chuyển, bụi cát rơi lả tả.

Âu Dương Thu với quái nữ áo lục Tiểu Thúy đều thắc mắc kinh hãi, không dám ngẩng đầu lên.

Tiếng cười hồi lâu mới dứt, Thái Hư thượng nhân mới nói:

- Thật không ngờ khi ta chờ đợi đến thối chí nảo lòng, trên tuyết phong ngàn trượng này lại có hai kỳ tài võ học tự động tìm đến, khiến tuyết học của ta được truyền lại, thật là trời đã giúp ta, ha ha ha!

Âu Dương Thu nghe vậy càng thêm thắc mắc, thầm nhủ:

- Sư phụ lão nhân gia chả lẽ cũng có nỗi khổ tâm khó nói gì hay sao?

Chỉ nghe Thái Hư thượng nhân với giọng hiền từ nói:

- Thu nhi! Tiểu Thúy! Các ngươi đứng dậy cả đi.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy đồng thanh đáp:

- Tuân mệnh sư phụ!

Đoạn cùng dập đầu lạy rồi đứng lên, chia nhau đứng hai bên.

Thái Hư thượng nhân nhìn Tiểu Thúy lại nói:

- Ngươi tuy theo ta học võ công trước nhưng ta bằng lòng thu nhận Thu nhi làm đồ đệ trước, trong võ lâm xưa nay rất xem trọng bồi phận lớn nhỏ, nên Thu nhi phải là sư huynh của ngươi, kể từ nay hai ngươi phải hòa thuận nhau, chuyên tâm học luyện võ

công, sư phụ phải với phương pháp nhanh nhất trong vòng nửa năm truyền hết toàn bộ võ học cho hai người. Thôi, người hãy bái kiến sư huynh đi.

Lời dạy của Thái Hư thượng nhân tuy hiền từ, nhưng Âu Dương Thu nghe tốt cùng uy nghiêm, nên tuy chàng thấy Tiểu Thúy đến trước và lại là ân nhân đã cứu mạng chàng, theo lẽ phải là sư tử, nhưng không dám đưa ra ý kiến phản đối. Tiểu Thúy rất biết vâng lời, Thái Hư thượng nhân vừa dứt lời, nàng ta liền quỳ xuống vái Âu Dương Thu một lạy.

Âu Dương Thu cũng vội đáp lễ, chỉ thấy Tiểu Thúy lại toét miệng cười, bộ dạng hết sức khó coi và khôi hài.

Hai người thi lễ huynh muội xong, Thái Hư thượng nhân mặt lộ vẻ an ủi, nhìn Âu Dương Thu nói:

- Thu nhi, vị sư muội này của người tuy tướng mạo xấu xí, nhưng lòng dạ rất lương thiện và không nói được, từ nay người phải đối xử với y thật tử tế, võ công của sư phụ có rất nhiều cần nhờ y gián tiếp truyền thụ cho người.

Âu Dương Thu vội đáp:

- Thu nhi tuân mệnh sư phụ!

Thái Hư thượng nhân liền gật đầu:

- Người tư chất thông minh, căn cốt thanh kỳ, thật là một người luyện võ trăm năm khó gặp, hơn nữa võ công đã có căn cơ, lại thêm sư phụ truyền hết bộ võ học cho người, trong tương lai không khó trở thành một người lỗi lạc trong võ lâm.

Âu Dương Thu được khen, tuy lòng rất vui, nhưng khéo léo không để lộ ra mặt, chỉ lặng thinh đứng xuôi tay cung kính.

Kể từ đó, Âu Dương Thu ở lại trên Vô Cực Phong, hàng ngày cùng Tiểu Thúy học luyện võ nghệ, Thái Hư thượng nhân dần truyền thụ hết tuyệt học, quyết tâm đào tạo hai thanh thiếu niên nam nữ trở thành hai cao thủ tuyệt đỉnh trên giang hồ.

Tiểu Thúy miệng không nói được, nhưng tai có thể nghe, đồng thời lúc nêu ý kiến với Thái Hư thượng nhân và Âu Dương Thu, nàng đều có thể viết ra bằng chữ.

Thái Hư thượng nhân tuy chưa nói rõ lai lịch của Tiểu Thúy cho Âu Dương Thu biết, nhưng Âu Dương Thu thông tuệ hơn người, đã tự suy được ra là Tiểu Thúy trước kia hẳn biết nói và được giáo dục đàng hoàng, có điều không biết vì sao bỗng nhiên trở thành người câm?

Trong thời gian học luyện võ công, Âu Dương Thu đã dần nhận thấy võ công của Thái Hư thượng nhân kiêm cả dương nhu, cương thích hợp với nam và nhu thích hợp cho nữ, mới hiểu ra thu đệ tử phải là nam nữ hai người.

Âu Dương Thu đã thừa hưởng hiệp can nghĩa đờm của phụ thân, và Cũng là người giàu tình cảm, đã sinh lòng thương hại Tiểu Thúy rất mãnh liệt, nhận thấy nàng càng đáng tội nghiệp hơn mình.

Thân thể của Tiểu Thúy là một nghi vấn trong lòng Âu Dương Thu, và bệnh tâm của nàng khiến chàng hết sức sốt xa, nên ngoài thời gian học luyện võ công, chàng đã nhiều lần thăm dò nguyên nhân, nhưng kết quả khiến chàng hết sức thất vọng, bởi ngay cả bản thân Tiểu Thúy cũng không biết.

Tuy nhiên, Âu Dương Thu nhờ đó đã biết Tiểu Thúy đã bị tâm hồi hai năm trước. Sau khi nàng bị tâm, mẫu thân nàng đã đưa nàng lên Vô Cực Phong, sau đó bỏ đi và không còn quay lại nữa.

Tiểu Thúy một mình sống cô đơn trên Vô Cực Phong gần một năm mới gặp Thái Hư thượng nhân, ông đã đưa nàng về ở trong sơn động và truyền dạy võ công.

Nhưng mẫu thân Tiểu Thúy là ai? Ngay cả bản thân Tiểu Thúy Cũng không biết, bởi bà chưa từng nói danh tánh với nàng, nên nàng chỉ biết tên mình là Tiểu Thúy và mẫu thân là một người đàn bà trung niên khá xinh đẹp nhưng tính tình quái đản, đồng thời võ công cũng chẳng kém.

Còn về việc Tiểu Thúy là người địa phương nào, nàng cũng không biết. Từ bé nàng đã theo mẫu thân lớn lên trong một thâm sơn, nay đã mười sáu tuổi, tính ra hơn Âu Dương Thu một tuổi.

Kết quả về thân thể của Tiểu Thúy, Âu Dương Thu chỉ biết được có vậy, không còn gì khác nữa.

Âu Dương Thu từng nghĩ cách chữa bệnh tâm cho Tiểu Thúy, nhưng nghĩ đến cao nhân như đạo trưởng mà còn chịu bó tay, huống gì là mình?

Thế nhưng, chàng không sòn lòng, tin là một ngày nào đó hẳn sẽ thực hiện được nguyện vọng ấy, câu “trời không phụ người có lòng” đã ảnh hưởng sâu sắc đối với Âu Dương Thu.

Trong núi không có ngày tháng, thời gian như thoi đưa, thâm thoát Âu Dương Thu đã ở trên Vô Cực Phong nửa năm trời.

Lúc này đang là mùa đông qua xuân về, mọi người lại tăng thêm một tuổi.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy ngoại trừ diện mạo không thay đổi, thân người đã cao hơn nhiều, nhìn từ sau lưng, Âu Dương Thu vai vượn lưng ong, như cây ngọc trước gió, Tiểu Thúy cũng duyên dáng yêu kiều, yếu điệu thướt tha.

Hai thiếu niên nam nữ đứng sòng vai nhau, nếu không nhìn thấy diện mạo của họ, chắc chắn nghĩ họ là kim đồng ngọc nữ.

Sáng sớm một hôm, Thái Hư thượng nhân gọi Âu Dương Thu và Tiểu Thúy đến trước mặt nghiêm nghị nói:

- Sư phụ đã với phương pháp đơn giản nhất truyền thụ hết toàn bộ võ học cho hai người, có điều là hỏa hầu còn phải cần có thời gian ngày một tinh tiến. Nay nửa năm đã qua, hai người tiếp tục ở lại đây cũng vô ích, hai người hãy chuẩn bị xuống núi ngay hôm nay.

Đoạn từ sau vân sần lấy ra một tay nải nặng trĩu, trao cho Âu Dương Thu nói:

- Sư phụ bảo Tiểu Thúy cùng đi với người xuất đạo giang hồ, mong người hãy đối xử tử tế với y. Võ công của sư phụ có từ Tàn Khuyết Môn, từ nay hai người ngoại trừ đệ tử bản môn, phải gắng sức không đối địch, ngoài ra cứ việc làm theo ý nguyện.

Âu Dương Thu và Tiểu Thúy cùng cúi xuống vái lạy, nước mắt tuôn trào.

Âu Dương Thu chỉ gọi được tiếng “sư phụ” đã khóc nức lên.

Thái Hư thượng nhân khoác tay:

- Trên đời không có buổi tiệc nào vĩnh viễn không tan, hai người hãy đi thu xếp hành trang.

Hai người vái lạy ân sư ba lạy, đoạn lui ra thu xếp hành lý.

Khi hai người thu xếp xong, Thái Hư thượng nhân tặng cho mỗi người một thanh bảo kiếm, rồi đích thân tiễn hai người ra ngoài động, nhìn theo bóng người khuất dạng, bỗng buông tiếng cười vang...

Tiếng cười như rỗng găm hỏ rỗng, sơn cốc vang vọng hồi âm.

Âu Dương Thu nghe tiếng cười ấy, bất giác lòng thoáng rung động, không rõ vì sao ân sư lại cười như vậy.

Vô Cực Phong bốn phía đều là vách núi cheo leo, không có lối đi, Âu Dương Thu và Tiểu Thúy đi được chừng một khắc, đến chỗ Âu Dương Thu lên núi hôm trước. Hai người dừng lại, thò đầu nhìn xuống chỉ thấy mây trắng dày đặc phong tỏa sơn cốc.

Âu Dương Thu nhớ lại hồi nửa năm trước, mình đã nguy hiểm tại đây, được Tiểu Thúy cứu giúp kịp thời, bất giác cảm kích đưa mắt nhìn nàng.

Trong thời gian nửa năm qua, Âu Dương Thu nhận ra ân sư Thái Hư thượng nhân chẳng những võ công cao thâm khôn lường, mà cả phương pháp truyền thụ cũng khác lạ hơn người. Điều minh hiển nhất là mỗi môn võ công ông chỉ dạy một lần, sau đó hai người tự luyện tập lấy. Và thật lạ là hai người có thể nhớ nằm lòng, khi tự luyện chẳng chút khó khăn.

Nhưng Âu Dương Thu nào biết là trước khi truyền dạy võ công cho hai người, Thái Hư thượng nhân đã truyền thụ tâm pháp vô thượng của đạo gia cho họ, nên họ mới có được thành tựu nhanh chóng như vậy.

Tiểu Thúy hình như cũng đang nhớ về quá khứ, hai người không lập tức xuống núi.

Đồng thời, hai người tuy lúc này đã thân hoài tuyệt học, nhưng vẫn không dám khinh xuất phóng xuống.

Hai người đang do dự suy nghĩ, bỗng nghe phía sau vang lên tiếng quát:

- Hai người còn chưa đi, ở đây làm gì hả?

Hai người giật nảy mình, cùng ngoảnh lại nhìn, thì ra ân sư đã đến.

Họ định quay người lại thì lễ, bỗng thấy ân sư tay phải vung lên một luồng kinh phong như vũ bão ập đến.

Âu Dương Thu tuy không hiểu hành động của ân sư, nhưng giới võ lâm rất chú trọng câu “Tôn sư trọng đạo” nên chàng không dám tránh mà cũng không dám kháng cự, đành đứng yên chịu đựng.

Thế là, hai người bị chưởng kinh của Thái Hư thượng nhân đẩy lên cao hơn trượng, rồi rơi thẳng xuống tuyết cốc...